

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové a ve věci

žalobce

D. K. I.

zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Svobodou, Ph.D.
sídlem Na Perštýně 362/2, Praha 1

proti
žalovanému

Policejní prezidium České republiky
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. PPR-12839-33/ČJ-2017-990115,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného specifikované v záhlaví tohoto rozhodnutí, jímž žalovaný nevyhověl žádosti žalobce na likvidaci jeho osobních údajů zpracovávaných v Schengenském informačním systému.
2. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce podal dne 11. 3. 2019 žádost o výmaz svých osobních údajů zpracovávaných v Schengenském informačním systému dle čl. 41 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II), čl. 58 odst. 5 rozhodnutí Rady 2007/533/SV o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II), a § 84 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky ve znění rozhodném (dále jen „zákon o policii“).
3. Připomněl, že se jedná o opakovanou žádost žalobce, již je zřejmě reagováno na vyjádření Ministerstva vnitra pod č. j. MV-138282-4/OBP-2018, týkající se „odvolání“ žalobce ze dne 31. 10. 2018, podaného proti sdělení žalovaného ze dne 10. 10. 2018, č. j. PPR-12839-24/ČJ-2017-990115, jímž byla taktéž zamítnuta žádost žalobce na výmaz osobních údajů ze Schengenského informačního systému II. Žalovaný vysvětlil, že záznam souvisí s tím, že je žalobce veden pod č. j. X jako osoba hledaná dle § 111 písm. c) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky ve znění rozhodném (dále jen „zákon o policii“), a to ve věci vyhlášeného pátrání po podezřelé osobě dle § 76 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád ve znění rozhodném, (dále jen „trestní řád“), kdy souhlas s jeho zadržením vydalo Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 2 (dále jen „OSZ“) pro podezření ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník ve znění rozhodném (dále jen „trestní zákoník“), vedeného před Obvodním ředitelstvím policie Praha II pod č. j. X. Žalovaný konstatoval, že na žádost žalobce znovu ověřil oprávněnost vložení záznamu o jeho osobě do Schengenského informačního systému II. Konstatoval, že záznam byl do Schengenského informačního systému II. vložen dle čl. 34 rozhodnutí Rady 2007/533/SV o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace. Žalovaný shledal vložení záznamu na základě požadavku OSZ souladným s § 76 odst. 1 trestního řádu a § 38 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních ve znění rozhodném (dále jen „ZMJS“). Byl přesvědčen, že policejním orgánem byly splněny veškeré požadavky kladené na sporný záznam, a proto měl zařazení záznamu o vyhlášeném pátrání po žalobci do Schengenského informačního systému II za oprávněné.
4. Dále žalovaný vysvětlil, že Schengenský informační systém II je zásadním kompenzačním nástrojem za zrušení policejních kontrol na vnitřních hranicích a v současnosti hlavním nástrojem pro zajištění vnitřní bezpečnosti Evropské unie; jedná se o společný pátrací systém, do kterého přispívají a povinně jej využívají všechny bezpečnostní sbory členských států a orgány činné v trestním řízení na stejné úrovni. K aplikaci ustanovení čl. 34 rozhodnutí Rady EU 2007/533/SV o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace uvedl, že rozhodnutí Rady 2007/533/SV o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace není přímo aplikovatelným právním aktem Evropské unie, tudíž obsah jeho článků nemusí plně odpovídat příslušné národní právní terminologii. Zásadně je daný článek využíván v rámci

probíhajícího trestního řízení na žádost příslušného justičního orgánu a vychází se ze znění ustanovení § 38 ZMJS, jenž má sice odlišnou formulační skladbu, ale stejný smysl opatření, jímž je mezinárodní justiční spolupráce v trestních věcech za účelem provést pátrání po místě pobytu osoby, aby jí bylo možno např. doručit písemnost v trestním řízení v cizím státě. Žalovaný uzavřel, že záznam byl do Schengenského informačního systému vložen v souladu s právním řádem a připomněl, že ke stejnému závěru dospěl i zástupce veřejné ochránkyně práv v podání ze dne 7. 3. 2018, č. j. KVOP-9958/2018, sp. zn. 5672/2017/VOP/MV.

5. Žalovaný uvedl, že záznamy o osobách vložené do Schengenského informačního systému se uchovávají po dobu nezbytně nutnou pro splnění účelů, pro které byly do systému vloženy. Současně neopomněl povinnost členských států neustále přezkoumávat potřebnost zachování záznamu vloženého do systému. Proto žalovaný ověřoval, zdali účel, pro který byl sporný záznam do systému vložen, trvá a zdali nebyl zaslán pokyn OSZ ke zrušení souhlasu s postupem dle § 76 odst. 1 trestního řádu. Přičemž ze stanoviska OSZ ze dne 23. 1. 2019 vyplynulo, že se žalobce nepodařilo vypátrat a zajistit ve věci vedené Policií ČR pod sp. zn. KRPA-22522/TČ-2014-001276, podání jeho vysvětlení. Uvedené bylo důvodem pro vydání usnesení o odložení věci dle § 159a odst. 5 trestního řádu. K délce vedení záznamu o žalobci v Schengenském informačním systému s poukazem na stanovisko OSZ uvedl, že tento bude v systému zanesen do doby, než se podaří zjistit místo žalobcova pobytu a vyslechnout jej v trestní věci, případně až do doby, kdy uplyne promlčecí doba za zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku.
6. Upozornil, že oprávněnost vedení záznamu o žalobci v Schengenském informačním systému podpořila veřejná ochránkyně práv stanoviskem pod sp. zn. 5672/2017/VOPMV, taktéž OSZ ve vyjádření pod sp. zn. 2 ZN 2598/2014-60, jakož i Ministerstvo vnitra vyjádřením pod č. j. MV-138282-4/PBP-2018.
7. Závěrem žalovaný shrnul, že Policie ČR dosud nedisponuje informací o žalobcově pobytu a od okamžiku vložení záznamu do Schengenského informačního systému se nepodařilo žalobce vypátrat, kontaktovat jej a vyslechnout; tedy doposud nebyl splněn účel vložení záznamu do Schengenského informačního systému splněn. Tento závěr nelze změnit ani vydáním usnesení o odložení věci podle 159a odst. 5 trestního řádu Policií ČR, jelikož jím není zpochybněna možnost dalšího pokračování pátrání. Žalovaný tak uzavřel, že nebyl shledán důvod k výmazu osobních údajů žalobce ze Schengenského informačního systému.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. Žalobce v podané žalobě předně zrekapituloval skutkový stav věci. Potvrdil, že po něm bylo vyhlášeno dne 9. 1. 2015 jak celostátní pátrání, tak pátrání v Schengenském informačním systému dle § 38 ZMSJ. Nicméně nesouhlasil s tím, že pátrání po jeho osobě dosud nadbytečně a neúčelně trvá, neboť trestní řízení bylo pravomocně skončeno vydáním usnesení o odložení věci. Vysvětlil, že záznam o jeho osobě byl do systému zanesen za účelem zajištění podání vysvětlení, jenže za situace, kdy bylo předmětné trestní řízení odloženo, byl přesvědčen, že již není jeho vysvětlení potřeba. Vedení záznamu o jeho osobě tak považoval za rozporné s čl. 44 rozhodnutí Rady EU ze dne 12. 6. 2007 č. 2007/533/SVV o zřízení, provozování a využívání SIS II a taktéž rozporné s čl. 17 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679/EU ze dne 27. 4. 2016 o

ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „GDPR“).

9. Namítal nesprávnost názoru zastávaného žalovaným, že trestní stíhání žalobce může být obnoveno, tudíž že nebyl naplněn účel vloženého záznamu osobních údajů žalobce do Schengenského informačního systému. Žalobce dovodil, že na základě tohoto názoru žalovaného by pak mohl být daný záznam uchovávan v Schengenském informačním systému po neomezeně dlouhou dobu, čímž by pak došlo k nezákonnému omezení práva žalobce na ochranu osobních údajů a práva na výmaz osobních údajů dle čl. 41 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. 12. 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému a čl. 58 odst. 5 rozhodnutí Rady EU 2007/533/SV o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace a čl. 17 odst. 1 písm. a) GDPR.
10. Žalobce žalovanému vytkl i nezákonné vložení záznamu o jeho osobě do Schengenského informačního systému. Záznam byl totiž učiněn dle čl. 34 rozhodnutí Rady EU 2007/533/SV o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace a nelze rozšiřovat okruh subjektů, vypočtených v daném článku, do jejichž práv lze zasáhnout. Taktéž ustanovení § 38 ZMJS musí být vykládáno ve smyslu čl. 34 rozhodnutí Rady 2007/533/SV o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace. Zdůraznil, že nebyl v ČR trestně stíhán, jelikož byl jen podezřelým a trestní stíhání proti němu nebylo vůbec zahájeno. Důvodem pro zanesení záznamu o žalobci do Schengenského informačního systému tak bylo toliko to, že se jej jakožto podezřelého nepodařilo vyslechnout; přičemž policejní orgán neshledal důvod pro zahájení trestního stíhání, tudíž vložení záznamu do Schengenského informačního systému bylo neoprávněné.
11. Žalobce navrhl soudu zrušit žalobou napadené rozhodnutí.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 12. 8. 2019 odmítl veškeré v žalobě uplatněné námítky s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Naopak žalobci vytkl nedostatek aktivní legitimace k podání žaloby, jelikož cílem vložení záznamu osobních údajů do Schengenského informačního systému není zasáhnout do integrity dotčené osoby, nýbrž zjistit místo jejího pobytu pro účely konkrétního trestního řízení.
13. Nesouhlasil s výkladem čl. 34 rozhodnutí Rady EU 2007/533/SV o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace zaujatým žalobcem, jelikož nelze striktně vycházet ze znění daného článku, nýbrž je třeba jej vnímat v kontextu celé národní právní úpravy.
14. Dále upozornil, že odložením trestního stíhání nedochází k jeho ukončení. Rozhodnutí o odložení věci je spíše procesním „prozatímním“ rozhodnutím, kdy se čeká, zdali budou splněny podmínky pro zahájení trestního stíhání, k čemuž v dané věci dosud nedošlo, když žalobce neposkytl orgánům činným v trestním řízení potřebnou součinnost.
15. Žalovaný navrhl soudu aby, nedůvodnou žalobu zamítl.
16. Na ústním jednání dne 2. 3. 2022 právní zástupkyně žalobce setrvala na svém procesním stanovisku a odkázala na žalobu. Žalovaný rovněž setrval na procesním stanovisku a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě.
17. Soud k důkazu přečetl listinu doloženou žalobcem (na č. l. 10 – 11 soudního spisu), a to žádost Policie ČR ze dne 12. 11. 2014, č. j. KRPA-22522-57/TC-2014-001276, adresované

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

OSZ, v níž je podrobně popsáno údajné protiprávní jednání žalobce, pro které je podezřelým ze spáchání zločinu dle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku. Taktéž soud k důkazu přečetl stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 16. 10. 2019, č. j. UOOU-04143/19-2, s přílohami (na č. l. 33 – 61 soudního spisu). Ze stanoviska Úřadu pro ochranu osobních údajů vyplývá, že úřad nezjistil pochybení žalovaného jak při vložení, tak ani při zpracování osobních údajů žalobce v Schengenském informačním systému s tím, že účel, pro který byly tyto údaje do systému vloženy, trvají. Účastníci neměli námitek vůči provedení dokazování a ani návrhy na doplnění dokazování ve věci.

III.

Posouzení žaloby

18. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
19. Žaloba není důvodná.
20. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
21. Podle § 83 odst. 1 zákona o policii: „*Policie v souladu se závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodních smluv o odstraňování kontrol na společných hranicích a s nimi souvisejících předpisů Evropské unie provádí zpracování informací včetně osobních údajů v Schengenském informačním systému.*“
22. Podle § 83 odst. 2 písm. a) zákona o policii: „*Policejní prezidium na písemnou žádost osoby provede neprodleně po jejím doručení bezplatně úpravu, likvidaci, blokování nebo doplnění nepravdivých anebo nepřesných osobních údajů vztahujících se k osobě žadatele nebo žadateli poskytne vysvětlení. Pokud by opravou, likvidací, blokováním nebo doplněním osobních údajů bylo ohroženo plnění úkolu podle § 85, může policie místo těchto operací připojit k souboru opravné prohlášení [...]*“.
23. Podle § 38 ZMJS „*[j]e-li pro účely doručení písemnosti v trestním řízení osobě v cizím státu nebo v souvislosti s žádostí o právní pomoc třeba pátrat po místě pobytu osoby v členském státu, který se na základě schengenských předpisů účastní schengenské spolupráce, nebo přidruženém státu, požádá soud a v přípravném řízení státní zástupce Policii České republiky o pořízení záznamu v Schengenském informačním systému za tímto účelem.*“
24. Podle čl. 34 rozhodnutí Rady EU ze dne 12. 6. 2007 č. 2007/533/SVV o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II) „*[c]íle a podmínky pořizování záznamů Pro účely sdělení místa pobytu nebo bydliště osob vloží členské státy na žádost příslušného orgánu do SIS II údaje o: a) svědcích; b) osobách předvolaných nebo hledaných za účelem předvolání justičními orgány v rámci trestního řízení, aby vypovídaly o skutečnostech, pro které jsou stíhány; c) osobách, kterým musí být doručen trestní rozsudek nebo jiné dokumenty v rámci trestního řízení, aby vypovídaly o skutečnostech, pro které jsou stíhány; d) osobách, kterým musí být doručena obsílka k nástupu trestu odnětí svobody.*“
25. Podle čl. 44 odst. 1 rozhodnutí Rady EU ze dne 12. 6. 2007 č. 2007/533/SVV o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

„[z]áznamy o osobách vložené do SIS II podle tohoto rozhodnutí se uchovávají pouze po dobu nezbytnou pro splnění účelů, pro které byly vloženy.“

26. Podle čl. 17 odst. 1 písm. a) GDPR *„[s]ubjekt údajů má právo na to, aby správce bez zbytečného odkladu vymazal osobní údaje, které se daného subjektu údajů týkají, a správce má povinnost osobní údaje bez zbytečného odkladu vymazat, pokud je dán jeden z těchto důvodů: a) osobní údaje již nejsou potřebné pro účely, pro které byly shromážděny nebo jinak zpracovány;“*
27. Soud předně s poukazem na § 83 zákona o policii konstatuje, že informace o vyřízení žádosti o likvidaci či opravu osobních údajů vedených žalovaným je, jak ustáleně judikuje Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 49/2018 – 50, ze dne 7. 10. 2016, č. j. 8 As 37/2016 – 31, rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.; tedy jinými slovy sdělení žalovaného k žádosti o výmaz či likvidaci osobních údajů z evidence údajů ze Schengenského informačního systému (SIS II) je rozhodnutím správního orgánu v materiálním smyslu, proti němuž lze přímo brojit žalobou ke správnímu soudu, aniž by bylo třeba předtím marně vyčerpat jiné prostředky ochrany.
28. K výtce žalovaného, že žalobci nesvědčí aktivní procesní (žalobní) legitimace v dané věci, soud nejprve poukazuje na zákonnou definici daného pojmu obsaženou v § 65 s. ř. s., dle níž má aktivní procesní legitimaci v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu zásadně každý, kdo tvrdí, že byl na svých hmotných právech zkrácen rozhodnutím přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Jelikož žalobce je osobou, jejíž osobní údaje byly vloženy do Schengenského informačního systému, proti čemuž brojí žalobou, neboť je po něm na základě provedeného záznamu vedeno nejen celostátní pátrání, nýbrž i pátrání v Schengenském informačním systému, je tak zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí se již ze samé podstaty dotýká právní sféry žalobce; tudíž žalobce je osobou, které svědčí aktivní procesní legitimace v daném řízení.
29. Soud konstatuje, že mezi účastníky nebyl sporným zjištěný a pro rozhodnutí podstatný skutkový stav, a to že žalobce je osobou hledanou v České republice pro podezření ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 4 trestního zákoníku; orgány činné v trestním řízení nebyly schopny žalobce vypátrat a získat jeho vysvětlení v daném řízení; a proto jednak musely vydat usnesení o odložení věci a zároveň na základě požadavku OSZ vložily záznam osobních údajů žalobce do Schengenského informačního systému. Orgánům činným v trestním řízení se nepodařilo ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalobce kontaktovat či vypátrat a získat potřebné vysvětlení v trestní věci.
30. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost již samotného vložení záznamu o jeho osobě do Schengenského informačního systému dle čl. 34 rozhodnutí Rady 2007/533/SV o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace, neboť nesouhlasil s rozšiřujícím výkladem citovaného článku ve smyslu § 38 ZMJS. Byl přesvědčen, že za situace, kdy v ČR nebyl trestně stíhán, nýbrž se jej jako podezřelého nepodařilo vyslechnout, neměl být dle čl. 34 rozhodnutí Rady EU 2007/533/SV o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace proveden záznam jeho osobních údajů do Schengenského informačního systému. Soud však neshledal tuto námitku důvodnou a odkazuje na její správné a pečlivé odůvodnění žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (viz strana 3). Soud tedy rovněž zastává názor, že byť je rozhodnutí Rady 2007/533/SV o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace závazným právním aktem, není přímo aplikovatelné, proto byl čl. 34 rozhodnutí Rady EU 2007/533/SV o zřízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace transponován do vnitrostátní právní úpravy v podobě § 38 ZMJS. Přičemž dle § 38 ZMJS se záznam do Schengenského informačního systému učiní za účelem pátrání po osobě, mimo jiné i v případě žádosti o právní pomoc v případě pátrání po místě pobytu osoby. Této právní úpravy pak využily orgány činné v trestním řízení i v nyní posuzované věci, kdy v rámci zajištění spolupráce v trestním řízení, konkrétně ve fázi přípravného řízení, vložily na základě souhlasu OSZ se zadržením žalobce ze dne 11. 12. 2014 v souladu s § 38 ZMJS záznam s osobními údaji žalobce do Schengenského informačního systému.

31. Rovněž tak žalobce namítal nezákonnost vedení záznamu o jeho osobě v Schengenském informačním systému, jelikož trestní řízení, v němž je podezřelým, bylo pravomocně skončeno vydáním usnesení o odložení věci; tudíž přetrvávající pátrání po jeho osobě je již neúčelné a rozporné s čl. 44 rozhodnutí Rady EU ze dne 12. 6. 2007 č. 2007/533/SVV o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II) a taktéž rozporné s čl. 17 odst. 1 písm. a) GDPR. Soud i tuto námitku žalobce posoudil jako zcela nedůvodnou. Soud v této souvislosti akcentuje, že rozhodnutí o odložení věci dle § 159a odst. 5 trestního řádu není meritorním rozhodnutím ve věci, tudíž nepředstavuje překážku věci pravomocně rozhodnuté *exceptio rei iudicatae*, a v řízení lze pokračovat na základě pokynu státního zástupce, případně z jiného podnětu nebo z vlastní iniciativy policie. Přetrvávající vedení záznamu o osobních údajích žalobce v Schengenském informačním systému tak rozhodně nelze za situace, kdy se orgánům činným v trestním řízení nepodařilo zjistit místo pobytu žalobce, kontaktovat jej a pořídit s ním vysvětlení, považovat za nadbytečné či neúčelné. Přesvědčení žalobce, že nabytím právní moci usnesení o odložení věci odpadla potřeba podání jeho vysvětlení v daném trestním řízení, je ve světle shora uvedeného mylné a vyvrácené a nelze je tak považovat ani za rozporné s čl. 44 odst. 1 rozhodnutí Rady EU ze dne 12. 6. 2007, č. 2007/533/SVV, o zřízení, provozování, jelikož jak uvedeno shora záznam osobních údajů žalobce vložený do Schengenského informačního systému (SIS II) se uchovává pouze po dobu nezbytnou pro splnění účelu trestního řízení, k čemuž dosud nedošlo. Rovněž tak nebyl v dané věci porušen čl. 17 odst. 1 písm. a) GDPR, neboť osobní údaje žalobce jsou u nadále (resp. v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí) potřebné pro účely, pro které byly shromážděny nebo jinak zpracovány, tj. pro účely trestního řízení.
32. Nelze přisvědčit ani výtce žalobce, že záznam o jeho osobních údajích bude v Schengenském informačním systému uchováván po neomezeně dlouhou dobu. Záznam totiž bude v Schengenském informačním systému evidován pouze do doby, než dojde k naplnění účelu jeho vložení, tzn. do doby podání vysvětlení žalobcem v trestní věci avšak nejdéle do doby, než dojde k promlčení trestní odpovědnosti za zločin podvodu dle podle § 209 odst. 1, 4 trestního zákoníku; přičemž promlčecí doba dle písemného sdělení OSZ ze dne 23. 1. 2019, č. j. 2 ZN 2598/2014 – 60, bude běžet až do září roku 2022. Tudíž evidence záznamu osobních údajů žalobce v Schengenském informačním systému má jasně stanoveny konkrétní časové mantinely pro své trvání a rozhodně se nejedná o časově neomezenou evidenci předmětných údajů.
33. Soud nad rámec podotýká, že shora uvedené posouzení věci soudem je souladné s právními závěry již zaujatými v tomto případě Úřadem pro ochranu osobních údajů ve stanovisku ze dne 16. 10. 2019, č. j. UOOU-04143/19-2, a rovněž tak se závěry zástupce veřejné ochránkyně práv v podání ze dne 7. 3. 2018, č. j. KVOP-9958/2018, sp. zn. 5672/2017/VOP/MV.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. března 2022

Mgr. Gabriela Bašná
předsedkyně senátu